

Prelucrările lui Asachi din literatura polonă nu au popularizat însă numele lui Krasicki și Mickiewicz printre cititorii români, pentru că autorul lor nu a mărturisit sursele de inspirație, lucru, de altfel, destul de frecvent în secolele trecute. Ele evidențiază totuși interesul poetului nostru pentru creația scriitorilor poloni. Merită amintit faptul că în anul 1843, în coloanele revistei lui Asachi „Albina românească” — apăsarea articolul „Ceva pentru literatura polonă”¹, în care autorul îndemna româncele spre arta scrisului, aducând exemplul scriitoarei poloneze Paulina Krakowowa (1813—1882), « una din cele mai deosebite autoare care publică în tot anul un „Album poetic și literar”² » sau al Eleonorei Zierniecka (1819—1869), gânditoare, care « publică un jurnal filozofic intitulat „Pelegrinul” ». Apelul lui Asachi, prezintă fără îndoială consonanțe cu celebrul îndemn al lui Eliade Rădulescu la edificare culturală a țării.

Doar pentru ecoul operei lui Mickiewicz în România reținem aici traducerea de prin 1848 a baladei *Alpuhara* din poemul istoric *Konrad Walenrod* publicată de Alexandru Pelimon³.

Scriitor fără talent și fără importanță pentru istoria literaturii, Pelimon a fost frapat de vivacitatea versului mickiewiczian, din păcate traducerea, care scurtează cu o strofă originalul, este total nereușită.

O frumoasă mărturie a prețurii de care se bucura Adam Mickiewicz în rîndul scriitorilor români ne-a lăsat și Alexandru Odobescu în articolul său *Cîntecul populare ale Europei răsăritene mai cu seamă în raport cu țara, istoria și datinile românilor*. Referindu-se la imboldul pe care culegerile de folclor l-au dat „literilor și istoriei”, autorul lui *Pseudo-kyneghetikos* citează, în traducere proprie, un pasaj din *Piesń Wajdeloty* din *Konrad Walenrod* al „nemeritorului poet polonez”: „Cîntice poporane, voi sicriu sînt al credinței, ce legați timpurile cele vechi de cele nouă, în voi își depune o națiune trofeele eroilor săi, speranța cugetărilor și floarea simțurilor sale. Sicriu plin de sînțenie! Pe tine nici te atinge, nici te sfărîmă vreo lovire, precît poporul tău chiar nu te-a profanat ...”⁴.

În jurul anului 1863, în timpul mișcărilor care au premers insurecției din ianuarie, în vremea ei cît și după aceea, creația lui Mickiewicz devine din nou un simbol al luptei poporului din rîndurile căruia s-a ridicat marele poet.

Presă românească urmărea cu simpatie evoluția evenimentelor din Polonia⁵, iar unii scriitori evocau în versuri martiriul acestui încercat popor.

Astfel, V. Alecsandri publică versurile *Hristos a înviat*⁶, istoricul și poetul C.D. Aricescu scrie *Blestemul României contra apăsătorilor ei*⁷, Gh. Tăutu —

¹ *Ceva pentru literatura polonă*, în „Albina românească”, XVI, 1843, nr. 41, p. 161.

² Este vorba de „Pierwiosnek”.

³ Cf. N. Onofrei, *op. cit.*, p. 124; I.C. Chițimia, *Influențe și traduceri...*, p. 183.

⁴ Al. Odobescu, *Cîntecul populare ale Europei răsăritene mai cu seamă în raport cu țara, istoria și datinile românilor*, în „Revista română pentru științe, litere și artă”, București, 1861, vol. I, p. 27—28.

⁵ Cf. V. Jeglinski, *L'insurrection polonaise des années 1863—1864 dans la presse roumaine*, în „Revue roumaine d'histoire”, Tom. VI, nr. 3, București, 1967.

⁶ „Lumina”, 1863, nr. 13—14, p. 21—22.

⁷ Cf. St. Łukasik, *Pologne et Roumanie*, p. 128.